

Lodewijk Filips I van Frankrijk: Parijs, 6 oktober 1773 – Claremont, 26 augustus 1850

Lodewijk Filips I (Frans: Louis-Philippe), bijgenaamd de Burgerkoning (le Roi Citoyen), was koning van Frankrijk van 1830 tot 1848, de periode die geschiedkundig de Julimonarchie wordt genoemd. Zijn vader, hoewel hertog, had de Franse Revolutie gesteund maar werd toch geëxecuteerd met behulp van de guillotine. Daarom vluchtte Lodewijk Filips als jongeman weg uit Frankrijk en bracht 21 jaar door in ballingschap, inclusief een aanzienlijke tijd in de Verenigde Staten. Hij werd tot koning benoemd in 1830 nadat Karel X gedwongen werd af te treden. Zelf werd Lodewijk Filips in 1848 gedwongen af te treden en bracht de rest van zijn leven door in ballingschap in Engeland. Hij was de laatste koning die over Frankrijk regeerde, hoewel keizer Napoleon III de laatste Franse monarch zou zijn.

Hertog van Orléans

Periode: 1793-1830

Voorganger: Lodewijk Filips II

Opvolger: Ferdinand Filips

Koning der Fransen

Periode: 1830-1848

Voorganger: Karel X

Opvolger: Geen (Tweede Franse Republiek)

Co-vorst van Andorra

Periode: 1830-1848

Voorganger: Karel X

Opvolger: Napoleon III

(President van de Tweede Franse Republiek)

Hij werd geboren in Parijs als zoon van Lodewijk Filips II van Orléans (Philippe Égalité) en diens vrouw Louise Marie Adélaïde van Bourbon en was een afstammeling van Lodewijk XIII alsook afstammeling van een bastaarddochter van Lodewijk XIV.

Lodewijk Filips II van Orléans (Philippe Égalité)

Louise Marie Adélaïde van Bourbon

Tijdens de Franse Revolutie en het daaropvolgende regime van Napoleon Bonaparte verbleef Lodewijk Filips meestal buiten Frankrijk en maakte vele reizen, onder andere naar de Verenigde Staten, waar hij vier jaar in Philadelphia verbleef.

Na het aftreden van Napoleon keerde Lodewijk Filips terug naar Frankrijk, en mede door zijn liberale gerichtheid genoot hij wat sympathie van de bevrijde burgers van het land. Met het herstel (de Restauratie) van de monarchie onder zijn neef Lodewijk XVIII en onder diens broer Karel X, groeide de populariteit van Lodewijk Filips.

Koning der Fransen

In 1830 wierp de Julirevolutie het onderdrukkende regime van Karel X omver.

Karel X

Karel trad af ten gunste van zijn kleinzoon Henri d'Artois, die door monarchisten werd gezien als de rechtmatige Bourbon-koning Hendrik V.

Henri d'Artois

Aanhangers van deze Hendrik V werden legitimisten genoemd. Later kreeg hij nogmaals de troon aangeboden in de jaren 1870, maar weigerde na een dispuut betreffende de Franse driekleur. De republikeinse achtergrond van Lodewijk Filips en zijn populariteit onder de massa brachten de Kamer van Afgevaardigden ertoe om de wens van de Legitimisten te negeren en Lodewijk Filips tot de nieuwe Franse koning uit te roepen. De nieuwe monarch koos als titel koning der Fransen, een constitutionele innovatie bekend als volksmonarchie die de titel van de monarch aan de mensen bond en niet aan de staat, zoals het geval was met de vorige titel koning van Frankrijk. Een symbolisch verschil werd duidelijk bij zijn troonsbestijging: hij werd niet gezalfd en gekroond (zoals al zijn voorgangers) maar moest een eed afleggen. De nieuwe koning schafte de oude Franse orden als de Orde van de Heilige Geest, de Orde van Sint-Michel en de Orde van de Heilige Lodewijk af

De Orde van Sint-Michel: Het eenvoudige kleine kruis zoals dat in de 18e eeuw werd gedragen.

Orde van de Heilige Lodewijk: Het kruis van een Ridder in deze Orde

Daarvoor in de plaats kwam een vernieuwd Legioen van Eer met een portret van de populaire Hendrik IV van Frankrijk en Franse driekleuren op de ster. Voor de revolutionaire strijders van de julidagen werden een Kruis van Juli en een medaille ingesteld.

Hendrik IV van Frankrijk

Lodewijk Filips gaf actieve steun aan de Belgische opstand, die direct op de julirevolutie was gevolgd. Tenslotte was het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden in het leven geroepen om Frankrijk aan de noordgrens af te grenzen. In 1832 werd zijn dochter, Louise Marie, de eerste koningin der Belgen, toen ze in het huwelijk trad met koning Leopold I.

Enkele jaren lang regeerde Lodewijk Filips op een bescheiden wijze en vermeidde hij de arrogantie, pracht en weelderige uitgaven van zijn voorgangers. Ondanks zijn uitstraling van eenvoud ontving de koning zijn steun van de rijke middenklasse. In het begin was hij erg geliefd en uit die periode stamt ook zijn officiële titel Burgerkoning. Daarna begon zijn populariteit te tanen en zijn regering werd steeds meer gezien als conservatief en monarchaal. Onder zijn leiding verslechterden de leefomstandigheden van de arbeidersklasse en werden de tegenstellingen tussen armen en rijken verscherpt. Een economische crisis in 1847 dreef de burgers van Frankrijk opnieuw tot revolutie tegen hun koning.

Aftreden

Op 24 februari 1848 trad koning Lodewijk Filips tot ieders verbazing af, ten gunste van zijn jonge kleinzoon Philippe (zijn zoon en troonopvolger Ferdinand was enkele jaren daarvoor omgekomen bij een ongeluk). Bevreesd voor wat Lodewijk XVI en Marie-Antoinette was overkomen, vermomde hij zich snel en vluchtte weg uit Parijs. Rijdende in een onopvallend rijtuig onder de naam 'Mister Smith', ontsnapte hij naar Engeland. De Nationale Vergadering was aanvankelijk wel van plan zijn kleinzoon als koning te erkennen, maar liet zich meeslepen door de publieke opinie en riep, onder

controversiële omstandigheden, de Tweede Republiek uit in het stadhuis van Parijs. De troon van de afgetreden koning werd verbrand op een brandstapel als symbool van het einde van de monarchie. In een verkiezing met algemeen mannenstemrecht werd prins Lodewijk Napoleon Bonaparte verkozen tot president. In 1851 verklaarde deze zichzelf tot president voor het leven en binnen een jaar riep hij zichzelf uit tot keizer Napoleon III en herstelde het concept van een ' Napoleontisch Keizerrijk '.

Napoleon III

Op 25 november 1809 huwde Lodewijk Filips in Palermo met prinses Marie Amélie van Bourbon-Sicilië (1782 – 1866), dochter van koning Ferdinand I der Beide Siciliën.

Marie Amélie van Bourbon-Sicilië

Ze hadden de volgende kinderen:

- Ferdinand Filips (1810-1842), hertog van Orléans; huwde op 30 mei 1837 te Fontainebleau met hertogin Helena van Mecklenburg-Schwerin (1814-1858), dochter van erfgroothertog Frederik Lodewijk
- Louise Marie (1812–1850), huwde in 1832 met koning Leopold I van België
- Marie Christine (1813-1839), huwde op 17 oktober 1837 te Versailles met Frederik (1804-1881), zoon van Alexander Frederik van Württemberg,
- Lodewijk (1814–1896), hertog van Nemours; huwde in 1840 met prinses Victoria van Saksen-Coburg-Gotha-Koháry
- Francisca (1816–1818)
- Clementine (1817–1907), huwde in 1843 met prins August van Saksen-Coburg en Gotha
- Frans (1818-1900), prins van Joinville; huwde op 1 mei 1843 te Rio de Janeiro met prinses Francisca van Brazilië (1824–1898), dochter van keizer Peter I
- Karel (1820-1828), hertog van Penthièvre
- Hendrik (1822-1897), hertog van Aumâle; huwde op 25 november 1844 te Napels met prinses Maria Carolina van Bourbon-Sicilië (1822-1869)
- Anton, (1824–1890), hertog van Montpensier; vanaf 1859 infant van Spanje; huwde op 10 oktober 1846 te Madrid met infante Luisa Fernanda van Spanje (1832-1897), dochter van koning Ferdinand VII.

Lodewijk Filips leefde met zijn familie in Engeland tot aan zijn dood op 26 augustus 1850, in Claremont, Surrey. Hij ligt begraven, tezamen met zijn vrouw Amélie (25 april 1782 - 24 maart 1866) in de Chapelle Royale te Dreux, Frankrijk, waar Lodewijk Filips in 1816 een familiecrypte had laten bouwen.

Chapelle Royale de Dreux

Louis Philippe

handtekening

Meta
Vlaanderen